

דף כ.

עין משפט א.

יו"ד סימן שצט סעיף ב

ב. ה. הקובר מתו ברגל בחול המועד נוהג דין אנינות כל זמן שלא נקבר, ולאחר שנקבר נוהג דברים שבצינעא. שמיני עצרת אינו מבטל השבעה^ו.

ב. ו. בחו"ל שעושים שני ימים טובים מונה השבעה מיום טוב שני האחרון כיון שמדבריהם הוא עולה מהמנין, ומונה מאחריו ששה ימים בלבד.

עין משפט ג.

יו"ד סימן שצט סעיף א

א. הקובר את מתו לפני הרגל בענין שחל עליו אבילות ונהג בו אפי' שעה אחת הרגל מפסיק האבילות^ז ומבטל ממנו גזירת השבעה, וימי הרגל עולים לו למנין השלשים והרי שבעה לפני הרגל וימי הרגל ומשלים עליהם השלשים.

א. ב. אפי' לא נהג באותה שעה שלפני הרגל אלא דברים שבצינעא, אפי' שמע שמועה קרובה ביום שבת שהוא ערב הרגל ונהג בו דברים שבצינעא הרגל מפסיק, אבל אם שגג או הזיד ולא נהג אבילות או שהיה קרוב לחשכה^ח אין הרגל מבטל, וכ"ש אם לא ידע במיתת המת קודם הרגל שאין הרגל מבטל האבילות, וככה^ג נוהג דברים שבצינעא ברגל ומונה שבעה שלמים אחר הרגל.

ו. מימרא דרבינא במו"ק דף כ"ד ע"ב. ואין שמיני עצרת עולה אלא ליום אחד כשקברו ברגל, שדוקא כשקברו קודם חג הסוכות גם שמיני עצרת עולה לז' ימים משא"כ הכא.

ז. ממשנה במו"ק דף י"ט ע"א, ובבב"א שם דף כ' ע"א.

ולאו דוקא שעה אלא כל שהוא, ואפי' חליצת מנעל מעט די בכך. ט"ז וש"ך.

ח. היינו שבא לשאול בבין השמשות או בזמן התוספת שמוסיפין מחול על הקודש, או שידע הדין שאין להתאבל סמוך לחשיכה, אבל בעבר או סבר שמותר ונהג קצת אבילות נפטר מהאבילות. כ"כ בבב"א יוסף.

א. ג. בשבעה שאחרי הרגל מלאכתו נעשית ע"י אחרים, ועבדיו ושפחותיו עושים בצינעא בתוך ביתו, דכיון שנתבטל בשבעת ימי הרגל ממלאכה מכח הרגל אע"פ שלא נתבטל מכח האבלות סוף סוף בענין מלאכה נהג כדין אבל, ע"כ אין להחמיר בו כל כך וע"כ מלאכתו נעשית ע"י אחרים.

א. ד. כיון שהרגל עולה לו לשלושים הגם שמצד הרגל מותר ללבוש בגדים מגוהצים וחדשים ולבנים ומותר לו ליטול צפרניו במספרים^ט ושמה שמחת מריעות, מדין אבלות אסור בכולם כמו בחול.

עין משפט ד.ה. יו"ד סימן תב סעיף א

א. א. מי שבתוך ל' יום הגיעה לו השמועה אפי' ביום ל' עצמו הרי זו שמועה קרובה וחייב לנהוג שבעת ימי אבלות מיום שהגיעה אליו השמועה, וקורע ומונה ל' יום. כללו של דבר יום שמועה הקרובה בתוך ל' יום, כיום הקבורה עצמה.

א. ב. שמע מיום ל' ואילך א"צ לנהוג אלא שעה אחת, לא משנה אם שמע ביום או בלילה, ואפי' שמע על אביו ואמו הדין כן, והוא לענין גזירת שבעה, אבל לענין ל' נהג על אביו ואמו בתספורת עד שיגערו בו חביריו, ובגיהוץ עד שיגיע הרגל ויגערו בו. ולענין שאילת שלום ולהכנס לבית המשתה מונה מיום המיתה, ע"כ אם באה לו שמועה על אביו או אמו אחר י"ב חודש אינו נהג אלא יום אחד אף בגזירת ל'.

דף כ:

עין משפט א. יו"ד סימן תב סעיף א
עין לעיל דף כ. עין משפט ד.ה.

ט. לדעת מר"ן בסי' תקל"ב באו"ח, אבל הרמ"א מחמיר בזה שם. ש"ך.

עין משפט ב.ג. יו"ד סימן תב סעיף ה

ה. השומע שמועה בשבת או ברגל ולמוצאי שבת והרגל כבר נעשית רחוקה אינו נוהג אלא יום אחד בלבד, ובשבת ורגל אסור בדברים שבצינעא.

עין משפט ד. יו"ד סימן תב סעיף ד

ה. אין קורעין על שמועה רחוקה; ועל אביו ואמו, קורע לעולם. (ובמקום שאין לו לקרוע, אסור להחמיר על עצמו ולקרוע) (א"ז).

עין משפט ה.ו. יו"ד סימן שמ סעיף יח

יח. כב. על כל המתים אם לא שמע שמת רק אחרי ל' יום אינו קורע, ועל אביו ואמו קורע לעולם.

עין משפט ז. יו"ד סימן שעד סעיף ד

ה. ד. כל הקרובים שהכהן מטמא להם מתאבלים עליהם, והוסיפו עליהם אחיו מאמו, ואחותו מאמו בין בתולה בין נשואה ואחותו הנשואה מאביו אע"פ שאין הכהן מטמא להם מתאבלים עליהם.

ה. ה. בנו ובתו ואחיו ואחותו אפי' הם פסולים מתאבל עליהם, חוץ מבנו ובתו אחיו ואחותו משפחה וכותית שאינו מתאבל עליהם ואשתו הפסולה.

עין משפט ז.ט.י. יו"ד סימן שעד סעיף ו

ו. ז. כל מי שמתאבל עליו מתאבל גם עמו אם מת לו מת, ודוקא בעודו בפניו אבל שלא בפניו א"צ לנהוג אבילות, חוץ מאשתו שאע"פ שמתאבל עליה אינו מתאבל עמה אלא על אביה או אמה משום כבוד חמיו וחמותו, אבל על אחיה ואחותה או בנה או בתה מאיש אחר אינו

י. של המתאבל ומשום כבודו.

מתאבל עמה גם בפניה.

וכן האשה אינה מתאבלת עם בעלה רק אם מתו חמיה או חמותה אבל על שאר קרוביו אינה מתאבלת עמו.

הגה: והיום נהגו שלא להתאבל כלל עם המתאבלים שנהגו למחול ולהקל באבילות, וכל המחמיר אינו אלא מן המתמיהים.

הגה: מי שרוצה להתאבל על מי שאינו צריך או ללבוש שחורים אין מוחין בידו.^ב

עין משפט כ. יו"ד סימן שפא סעיף ו

ו. אשה אבלה אסור לכתול ולהתאפר בימי אבלה שאלו אסורים כמו רחיצה.^ל

ואשת איש אינה אסורה בזה אחר שבעה כדי שלא תתגנה על בעלה. בוגרת שעומדת להנשא מותרת בכיחול ופירקוס אפי' בתוך שבעה.

עין משפט ל. יו"ד סימן שמ סעיף א

א. מי שמת לו מת שראוי להתאבל עליו חייב לקרוע עליו.^מ וצריך לקרוע מעומד ומיושב לא יצא.

הגה: וצריך לחזור ולקרוע.

הגה: ולכתחילה צריך לקרוע קודם שיסתום פני המת בקבר.^נ

כ. כ"כ הרא"ש בכלל כ'.

ל. מיהו זה חמור מרחיצה שזה אסור אחר ז' ימי אבלותה אם לא שהיא אשת איש ורחיצה מדינא מותר אחר ז' ימי אבילות. ש"ך ס"ק ד'.

מ. מדרבנן ואסמכוהו אקרא. ש"ך ס"ק ב'.

נ. ובסי' של"ט סעיף ג' נתבאר דכשמגיע לדיין האמת קורע. ש"ך ס"ק ג'.